

PIROSKA RENTSCH • ÁRNYAK ÉS SZERELMEK

PIROSKA RENTSCH

ÁRNYAK ÉS SZERELMEK

A magány, a vágyakozás beteljesületlen szerelmek, az elmúlás metaforái sorjáznak Piroska Rentsch legújabb kötetének lapjain. Édes-kesernyés gondolatok, melyben váltokozva jelennek meg a távoli édes otthon, „édes-bús illata”, „pihés nyara” utáni vágyakozás és az új otthon szívszorító gyertyafényes hangulata.

Vajon miért tér vissza-vissza az élet nagy kérdéseihez? Miért szólítja meg a Teremtőt, a múlandó fényből megidézett mamát, akitől segítséget kérve választ vár – „Pokoli diadal” vagy „Égi békedal” lesz osztályrésze?

A kötet első részében erre kapunk költői választ, míg a továbbiakban napjaink „szereket, jóság útja mentén” az emberi tisztesség, az útszéli nyomor, a gyűlölködő nacionalizmus jelei villannak fel.

Bolyki István

PIROSKA RENTSCH

*Árnyak
és szerelmek*

PIROSKA RENTSCH

Árnyak & szerelmek

BUDAPEST, 2008.

Amikor fellegek takarják el a nagyvilág egét

Amikor fáj a valóság, a megtapasztalás

Amikor az élet elnyűtt cipőként vonszol magával lépésről lépésre

Amikor súlyos feladat élni, mert nem találni rá az ösvényre

Akkor írni kell!

Tartalom

ÁRNYAK & SZERELMEK

ÁRNYAK & SZERELMEK 11

SZERELM & ALDÁS & ÁRNYOK 12

ON VALÓ 13

Ar ÓSZ és az ÁRNYEK a falon 14

Egy TISZTA szerelm 15

ÁRNYEK ÉS SZERELMEK 16

Árnyak & szerelmek

KÉPES ÉRTELM 18

Be KÖZÁN 19

ÁRNYEK ÉS SZERELMEK 20

Alap KEDVESEMÁVTZI DNYJON 21

Egy ROMANTIKUS nőlközös 22

MA NINC SENEK évek 23

Ér - MÍNUSZ 24

sz VÖLÉ - sz VÖLÉ 25

ÁRNYEK ÉS SZERELMEK 26

KÉPES ÉRTELM 27

Vagyis GYÖNYÖRÜ napos VAGYOM 28

Há egyszer MEGHALLOGATNÁI 29

MINTHA 30

ISBN: 978-963-202-289-8 31

ÁRNYEK ÉS SZERELMEK 32

ÁRNYEK ÉS SZERELMEK 33

SIRT & FA 34

MI CSODA az az NAPI 35

HAMVADÓ 36

SZUNNYAD a néni TÁ 37

Öreg CSALO 38

PRODOKCÍÓ 39

BUDAPEST, 2009.

Írta:
PIROSKA RENTSCH

Kiadja:
AGROINFORM Kiadó

Ügyvezető igazgató:
BOLYKI ISTVÁN

A borítón látható grafika
CSATH ANNAMÁRIA
képzőművész alkotása

ISBN: 978-963-502-908-2

Tartalom

ÁRNYAK és SZERELMEK

ÁRNYAK és SZERELMEK	11
SZERELEM te ÁLDÁS te ÁTOK	12
Oly VALÓSZÍNŰTLEN vagy... ..	13
Az ŐSZ csak ÁRNYÉK a falon	14
Egy TISZTA szerelem	15
Szép LEHETETT volna	16
Egy SZEMBE jövő ISMERETLENHEZ... ..	17
KERESTELEK!	18
Ha IGAZÁN... ..	19
MEGLEHET... ..	20
Aludj KEDVESEM	21
Egy ROMANTIKUS találkozás	22
Már NINCSENEK érvek	23
Tíz – MÍNUSZ – nyolc	24
Se VELE – Se NÉLKÜLE	25
VÉGE	26
KIZSIGERELTÉL	27
Valami GYÖNYÖRŰ napra VÁGYOM	28
HA egyszer MEGHALLGATNÁL... ..	29
MINTHA közelednél... ..	30
Csak AKKOR... ..	31

SÍRT a FA...

SÍRT a FA... ..	35
MICSODA sötét NAP!	36
HAMVADÓ estéken	37
SZUNNYAD a néma TÁJ	38
Öreg CSALÓ	39
PRODUKCIÓ	40

AhogY BALLAG az ősZ	41
Egy VARÁZSOS pillanat	42
Töretlen IDŐ SÉTÁL ABLAKOM alatt	43
VELEM jött... ..	44
NOVEMBERI szél KARMAIBAN	45
Ha FESTŐ lennék	46
FOLYÓ parti IDILL	47
A SZÉPSÉG bőkezű PAZARLÁSA!	48
EGY magányos ABLAKBA zárva... ..	49
Egy VÉGET ér... ..	50
EGYSZERŰ és MÉGSEM az...	
EGYSZERŰ és MÉGSEM az... ..	53
Hogy TŰRÖD... ..	54
S MEGPIHENHETÜNK	55
MIÉRT?	56
MIT ér?	57
Hajnali VEZEKLÉS	58
SORSUNK	59
ALFA és OMEGA	60
Élünk, AHOGY lehet... ..	61
Mindig UGYANAZ	62
HIÁBA?	63
Ha LÉTEZIK szabad AKARAT... ..	64
VÁLASZRA várva... ..	65
SEB FAKAD a CSENDBŐL...	
Seb FAKAD a CSENDBŐL... ..	69
Mit KÉRSZ életem?	70
Kulcsra ZÁRT a tegnap	71
Imát KIÁLT a VALÓSÁG!	72
Úgy SZERETLEK... (Egy pici unoka vallomása)	73
Hogy mi MINDEN ESZEMBE JUT ma... ..	74
Sok EZERÉVES múltam	75

PORTÓL rágottan...	76
Ő az ÉN jobbik ÉNEM	77
MOST, hogy...	78
VETHET a SORSOM...	79
PORT KAVAR a szél...	80
FÖLFALT és itt HAGYOTT...	81
FOKRÓL – FOKRA	82
MEGÉRTEM...	83
S BIZONY ma már TUDOM...	84
KÍSÉRT az idő	85
NEM TŰRÖM tovább...	86
Ha FEMINISTA lennék...	
Ha FEMINISTA lennék...	89
HAZUGSÁGGAL teli a SZOBÁD	90
VALAKINEK!	91
Egy kis ÁTTEKINTŐ	92
TÖMÖREN	93
A „MACSÓ” már NEM MENŐ	94
HÚZZUK, nyúzzuk, VISELJÜK...	95
KÖZÖS nevező...	96
NEM TUDLAK szánni	97
Én, HISZÉKENY dőre...	98
VÉGEZTEM!	99
Mai DINOSZAURUSZ	100
VELED...	101
KAP némi KÉPET a KÉP...	
KAP némi KÉPET a KÉP...	105
Mindenki a SAJÁT ÓLJÁBA...	106
MEGOLDÁS...	107
DEKOLTÁZS...	108
TEHETSZ bármit	109
HAMIS a kép!	110

Mily KÖNNYŰ lenne a VILÁG....	111
MOST és MINDÖRÖKKÉ....	112
NINCS akarat	113
Út mentén MEGHÚZÓDVA	114
Rövid KOR-RAJZ	115
MEGMÉRETETÜNK....	116
Az életet NEM FÉLNI, hanem ÉLNI KELL!	117
IGAZSÁG?	118
A világot ELLEPTE a penész	119
Napszámos FIGURÁK	120
Körülöttünk ELVADULT emberi ÁRNYAK	121
Mindenki a SAJÁT POKLÁBAN ÉG	122
Ez a mi KERESZTFÁNK....	123
TISZTÁZATLAN piszkozat	124

ÁRNYAK ÉS SZERELMEK

ÁRNYAK és SZERELMEK

SZERELEM te ÁLDÁS te ÁTOK

Oly VALÓSZÍNŰTLEN vagy...

Az ŐSZ csak ÁRNYÉK a falon

Egy TISZTA szerelem

Szép LEHETETT volna

Egy SZEMBE jövő ISMERETLENHEZ...

KERESTELEK!

Ha IGAZÁN...

MEGLEHET...

Aludj KEDVESEM

Egy ROMANTIKUS találkozás

Már NINCSENEK érvek

Tíz – MÍNUSZ – nyolc

Se VELE – Se NÉLKÜLE

VÉGE

KIZSIGERELTÉL

Valami GYÖNYÖRŰ napra VÁGYOM

HA egyszer MEGHALLGATNÁL...

MINTHA közelednél...

Csak AKKOR...

ÁRNYAK és SZERELMEK

Vad – Borostás álmok

Árnyak és szerelmek

Kísértő húrok – Szétfolyó képek

Morzsákat hintő álnok kezek

Fukar markokból csak árnyék pereg

Vad – Borostás álmok

Hitvány szenvedélyek

Fullánkös remények

Sors sújtotta dalok

Árnyak s nem szerelmek

Többet reméltem...

Többet, jobbat, szebbet

Hitelesebbet – Árnyékok nélküli

Patyolat szerelmet

SZERELEM te ÁLDÁS te ÁTOK

Szerelem

Te bátor

Te gyáva

Te Isten nagy áldása

Te Isten nagy átka

Forró katlan

Kihűlt szakadék

Miért ámítod

Az emberek jámbor lelkét?

Mennyi áldott perc és óra

Szökik rabló karjaidba...

Te Isten nagy áldása

Te Isten nagy átka

Te bátor – Te gyáva

Miért nem figyelmeztetsz

Időben

A ködös valóságra?

Oly VALÓSZÍNŰTLEN vagy...

Oly valószínűtlen vagy...

Oly különös táj a lelked

Néha úgy tűnik

Egy egész földrész lakozik benned

S félrevert harangként szól belőled

Világnyi néma nemzetség

Oly valószínűtlen vagy...

Oly különös táj a valód

Ereidben hűs patak csobog

Mely olykor tüzes lávaként dohog

Próza vagy – máskor meg húros hangszer

Melyből, mint édes méz csorog ölembe a dal

S én kottáid lapozgatva

Állapítom meg újra és újra:

Oly valószínűtlen vagy...

Oly különös lélek

Szavaink, kezeink összeérnek

S én mégsem, mégsem

Érinthetlek...

Az ŐSZ csak ÁRNYÉK a falon

*November zörget a falakon
Esőcseppek kergetőznek az ablakon
Kipp – kopp – Egy – kettő
Kopognak...
Homályos üzenete a pillanatnak
Szűzies szerenád...
S mi ülünk ünnepi asztalnál
Beragyog gyertyafény – Körülvesz félhomály
Remegő levegő – Lüktető remény
Életünk szelíd vigasza
Lelkünk virágzó tavasza

Innen
Az ősz csak árnyék a falon
Onnan
Pulzáló öröklét az avaron...*

Egy TISZTA szerelem

*Csak egy volt – Egyetlen egy
Egy rebbenő-szemű*

Titkokat bontó

Mézillatú

Selymesen

Szókén lobogó

Égető tűz

Parázs

Láng

Gyáva

És

Szomorú

Plátói

Hű

Tökéletes

Tiszta

S

Gyönyörű

Szép LEHETETT volna

Szép lehetett volna...

Mély, szép és üdvözítő

Kezed vállam selymét simogatva

Meg-megállt

S belefeledkezve a pillanatba...

Mint remegő kisdíák

Hangod fülembe súgta...

Akkor is – Ma is

Közbe szólt az Ész

S zavartan másról beszélsz

Manapság hogy élsz?

Igen?

És?

Kezed vállam selymét...

Szemed igéz...

Múltat idéz...

Öntudatlan súgja...

Szép lehetett volna...

Mély, szép és üdvözítő...

Egy SZEMBE jövő ISMERETLENHEZ...

*Nem, nem emlékszel rám
Nem emlékezhetsz
Lám...*

*Hogy mögénk sorakozott a sok-sok óra
Idestova tíz év is eltelt azóta
Szembe jöttél velem – Igen...
Valahol egy óra hatot ütött
S mielőtt beértük volna egymást
Te hirtelen leintettél egy taxit
Láthatóan siettél valahova...
Sejtelmes, rózsaszín szellő tűnt tova
Tetszettél...*

*Tetszett, ahogy léptél
Tetszett a perc habkönnyű varázsa
Tetszett karjaid játékos mozgása
Hajad simítása
Amint helyre raktad az elkóborolt
Sötét fürtöket
Melyeken a pillanatban
Egy sugár megpihent
Halvány csillagokkal szórva be fejed...
S e pillanatban
Ebben az egyetlen egy sorsdöntő pillanatban...
Kár, igazán nagy kár
Hogy ismeretlen maradtál
Láthatóan siettél valahova...
Sejtelmes, rózsaszín felhő tűnt tova...*

Kerestelek!

Nem

Voltál

Sehol!

Ha IGAZÁN...

Ha igazán éreznél

Nem kérdeznél

Nem kérnél engedélyt:

Levehetem a kabátom?

Vagy majd máskor?

Nincs máskor! – Csak

Most van... S ha

Igazán ráéreznél – Hogy

A most, most van – És

Nem máskor – Ha

Érezném, hogy érzed...

Kihámoználak a kabátból...

MEGLEHET...

Nem szerettelek!

Vagy talán mégis?

Okot adtál, hogy gondoljam végig...

Mertelek? Mertem hinni, hogy szeretlek?

Vagy csak a szükség nagyította érzelmeimet?

Meglehet... ám az is lehet

Hogy tényleg nem szerettelek...

Akkor miért sajog mégis a seb?

Nem... Lehet...

Csaló a múlt, csak szépítget

Mint hajdan volt...

Szép szavakkal hiteget...

Hozza, persze...

Lehozza a csillagos eget

S közben a Hold vakító fogsorát mutogatva

Kinevet...

Igaza van a megfáradt szívnek

Nem hittem, nem hihettem neked...

Nem, nem szerettelek...

Magányos ütközet volt csupán

Hiszékeny, csalfa, emberi ötvözet

Hajtsd le fejed

Aludj kedvesem

Hold legyen veled

S csillagszerелем

Hajtsd le fejed

Aludj kedvesem

Őriz, s vigyáz a csodás

A tökéletes odaadás

Aludj kedvesem

Aludj Te drága

Elég volt mára

Holnap jobb lesz...

Holnap majd szebb lesz

A felkelő nap világa

Aludj Te kedves

Aludj Te drága

Egy ROMANTIKUS találkozás

*Nem előre megbeszélt, nem
Ez más*

Ez egy romantikus találkozás

*Ellágyulva fogom a kezéd
Nyakkendődn csomó
Te vagy a Leg...*

*Az a Leg...
S még a hangod is remeg
Hát ne hatódjam meg?
Pupillád tágul...*

*S az ajtó kitárul
Nem... Ez más...
Talmi-fényes csalódás!*

Már NINCSENEK érvek

*H*ideg szikrákat szórnak a fények
Már rég nem számítanak a tények

A tegnap űz holnapot
Láthatod – Mit hoztak az évek
Már nincsenek érvek

Mint mocskos őszi köd
Tapad a közönyöd
Szánalmas vagy – Sorscsapás

Nem is védekezel
Bűntudat sem ébreszt fel
Volt köztünk valami?
Ha Felejtsd el!

A bizonyosság örögei nyelvet

S ha egyszer majd vélel –

Nem leszel – Itthon

Ötvenedik születésnapod

A szüretes évek...

S törhetem-e lelkem

Dövaló rúcsai – Arcam

Az üres ház szendvics

Mely veled lesz tele?

Tíz lépés volt a szobám

Most már csak kettő...

Megbántottál

Megbántottalak

Te elmentél

S most

Üres

Az

Ágyad...

Se VELE – Se NÉLKÜLE

Ha nem vagy itthon

Üres a ház

Ha itthon vagy

Túlzottan tele

Erre mondják:

Se vele, se nélküle

Ha nem vagy itthon

Hívlak – Gyere!

Ha itthon vagy

Mennél már messze!

Erre mondják:

Se vele, se nélküle

Ha nem vagy itthon

Félek, elveszítelek

Ha itthon vagy

A bizonyosság öltöget nyelvet

S ha egyszer majd végleg

Nem leszel – Itthon

Összeomlik szívemben

A zavaros ikon...

S tűrhetem-e lelkem

Bővülő ráncait – Arcait

Az üres ház csendjeit

Mely veled lesz tele?

*Elágaztak sorsunk útvai
Kiszáradtak szerelmünk kútjai
Már nem zokog a hűség...
Vágyból nem fakasztunk tüskét*

*Esküt lazít egy kézfogás
Talán ez volt az utolsó találkozás
Már semmi nem kényszerít
Megtagadhatlak...*

*Ám attól Te még vagy...
Igaz, már nem zokog a hűség
Vágyból nem fakasztunk tüskét
De az avatott emlékezet...*

*Emlékeztet:
Szellő támadt
Majd szél kerekedett
Hajunkon könnyedén lebegett
Ünnepünk nászát körüllobogta
S zúgtak az ezüst habok...*

KIZSIGERELTÉL

Megloptál

Kizsigereltél

Mindenemet

Elvettél

Ami még

Maradt

Szétfosló

Cérnaszál...

Valami GYÖNYÖRŰ napra VÁGYOM

*Valami gyönyörű napra vágyom
Igaz érintésre – Igaz hallgatásra
Valami gyönyörű napra vágyom
Szivárvány-lobogásra...*

*Valami gyönyörű napra vágyom
Parázsra, mely fűti a szívem
Valami gyönyörű napra vágyom
Mely feltámasztja fuldokló lelkem*

*Valami gyönyörű napra vágyom
Igaz vallomásra – Igaz könnyekre
Valami gyönyörű napra vágyom
Lángoló tüzekre – Megérkezésre...*

*Valami gyönyörű napra vágyom
Égszínkék és tűzpiros fényekre
Valami gyönyörű napra vágyom...
Egyszer, csak egyszer ebben az életben...*

HA egyszer MEGHALLGATNÁL...

Ha egyszer, csak egyszer

Meghallgatnál...

Elmondanám neked

Életem másként képzeltem veled

Vágyaim morzsáit hintettem eléd

Forró, apró, reményteli morzsákat

Azt hittem

Megtaláltalak

Ha egyszer meghallgatnál...

Torkomat szorítja közeled...?

MINTHA közelednél...

*Szép, illatos és habosan hófehér...
Egy boldog pillanatba minden belefér
Deszkarés
Susogó fűzfa
Alatta
Harmatban fürdő
Zöldellő fű
Fölötte
Biztató Ég
Csillogó kékség
Hűség és reménység
Sugallta kép...
Szelíd emberi beszéd... Most
Mindez szép, illatos és habosan hófehér...
Mintha közelednél...*

Csak AKKOR...

*Ha úgy alakul
S előtted a „belső-szobám”
Ajtaja kitárul
S Te be tudsz lépni
Méltósággal
Szótlanul
Egy pillanatra
Mégis örökre
Csak akkor...*

SÍRT A FA

SÍRT a FA...

MICSODA sötét NAP!

HAMVADÓ estéken

SZUNNYAD a néma TÁJ

Öreg CSALÓ

PRODUKCIÓ

Ahogy BALLAG az őszi

Egy VARÁZSOS pillanat

Töretlen IDŐ SÉTÁL ABLAKOM alatt

VELEM jött...

NOVEMBERI szél KARMAIBAN

Ha FESTŐ lennék

FOLYÓ parti IDILL

A SZÉPSÉG bőkezű PAZARLÁSA!

EGY magányos ABLAKBA zárva...

Egy VÉGET ér...

SÍRT a FA...

*Úgy sírt, mint ahogy nem sírt még soha
Lecsorgó könnye törzsét áztatta*

Sírt a fa...

Úgy sírt, mint ahogy nem sírt még soha

Mert nem tudta...

Az élet csak úgy, és csak egyedül maga

Nem lehet létünknek szolgáló vigasza

Csak panasza

Sírt a fa...

Úgy sírt, mint ahogy nem sírt még soha

Mert nem tudta...

Lecsorgó könnye törzsét áztatta

A szél jajongó dala

S a kérges eső ringatta álomba...

MICSODA sötét NAP!

*M*icsoda sötét nap volt ez a mai!
Már kora reggel eltűntek fényei
Vinnyogott a szél
Sikongattak a fák
S mérföldeknek tűntek az órák
Mint kések éleit fenik a sarki hentesek
Úgy élesítették a mutatók a lomha perceket
Micsoda sötét nap volt ez a mai
Magányosan kopogott az idő...

HAMVADÓ estéken

Csöndesen hamvadó estéken

Hegyeken át – Völgyeken át

S óriás, tajtékzó vizeken

Egy gondolat-teli szigeten

Eleven tűz között

Bimbózva hullnak el

Halnak meg rózsák...

SZUNNYAD a néma TÁJ

*F*eketén lóg az éj hatalmas szakállá
Fagyos lehelete dérbe bugyolálta
Mellette hű párja
Éj asszonya, kinek szoknyája
Megszámlálhatatlan ránca
Az égre terítve
Csillagokkal rakva van tele
Alant
A hó pihés puha ágyat vetett
Szunnyad a néma táj
Elszenderedett...

Öreg CSALÓ

Öreg komédiás az ősz
Szemfényvesztő, illuzionista
Kegyetlen e világi csősz

Előtte a fű is letérdel – Már
Elbújt odújába a szeptember
Rőt színekben pompáznak a fák
Szikráznak a napsütéses hideg órák
Október arany-halált szítál a levélre
S a levél némán, engedelmesen hull a mélybe

Szemfényvesztő öreg komédiás az ősz
Deres sörényét büszkén lobogtató
Kacagva vágató vad ló
Önmagát imádó – Csaló

Kegyetlen e világi csősz
Maga után dermedt madarakat hagy
Kik ágakon ücsörögve
Lelkükbe szenderülve
Bénán várják a holnapot
Az újraélesztő szebb napot

PRODUKCIÓ

*Cirkuszi porond az Ég
Ilyen fényűző sohasem volt még*

A csillagok tűzijátékot mímelve

Százfelé szaladnak

A felhők fodrosan kacagnak

A Hold ködszálakon lóg

Lebeg, meginog, alánéz

S mintha sárga színe lenne a méz

Méhek duruzsolják körbe

Mint egy nagy sápadt virágot

Szédtő a játékos rajzásuk

Mégis boldogtalan a Hold

Valami bánattól gyötörve egyre fogy

Félő, egy óvatlan pillanat

S a földre rogy...

Villám világítja be az égi porondot

S a bánattól görnyedt Hold

Végképp eltűnt

Elfogyott...

Ahogy BALLAG az ősz

*A*hogy ballag az ősz
Ballag előre
A még nyíló szeptember
Végéből kilépve
Meg, meg apasztja kegyeit
S a tájra elnyútt szürke fátyolt terít
Átballag az októberen
Borostát szórva szántóföldeken
Színeit festi az út menti berkeken
Lábnyma vizet fakaszt
Itt-ott megzörgeti a haraszt
Türelemre inti a szenvedő madárpanaszt
S tovaballag
A szárnyat bontott nehéz felhők alatt

Egy VARÁZSOS pillanat

Egy varázsos pillanat...

Egy csodás égi – villanat...

Egy kagyló gyöngyházfénye

Szikrázott a lenyugvó égre

Egy kagyló gyöngyházfénye

Egy túlvilági ékszer

Fénye a drágakő szemének

Csillanásával ért fel

Ilyet csak Istennők hordanak

Illő, törékeny, láthatatlan nyakak...

Egy kivételes varázsos pillanat

Mit emberi szem csak ritkán pillanthat

Töretlen IDŐ SÉTÁL ABLAKOM alatt

*T*öretlen idő sétál ablakom alatt
Télen csizmában csoszog
Árnyéka fagyos hótól csikorog
Tavasszal frissen mosott szélben
Fürge léptekkel kopog

Nyári verőfényben
Könnyű lábbeliben
Serényen kocog
Őszidőben sárba taposott
Halott levelek tompítják
A tűnődő lépteket...

Így sétál oda-vissza
Soha meg nem unva
A bölcs, a töretlen idő
Lábán az aktuálisan kopogó
Éveket mérő cipő...

VELEM jött...

*V*elem jött a pirosló muskátli
Fogyó éveimet hűen elkísérni
Büszke lelke zizzen ablakomban
Fejét magasra tartja
Ha idegen szél kapaszkodik szirmaiba

*V*elem jött a sarkantyú virága
S az orgona édes-bús illata
Gyermekkorom pihés édes nyara
A futóka szemérmes, tartózkodó szirma
Kerítésemet ma is befutja

*V*elem jött a gyermekkor pihés édes nyara
A muskátli, az orgona, a futóka
Új otthonomban a hazai illatot árasztja
Megnyugtatja lelkem, kertem látványa
Ahogy virít benne a sarkantyú
Bűbájos, sok-arcú, kedves virága...

NOVEMBERI szél KARMAIBAN

Novemberi szél karmaiban

Viaskodó árva levelek

Hiába még szándék, harc

Nem lehet – Elmúlnak, elmennek...

Rebbenő fenyő ingatja örökzöld fejét

Mint aggastyán billeg, ki nem leli helyét

Néma minden, csak a szél üvölti dühét

A kihalt táj morzsolja rá félelmes csöndjét

Komor novemberi nap – újra a régi

Tűzvihar utáni kihűlt lábnyomok

Olvadt hóleben taposó sárnyomok...

Viaskodó árva lelkem... – Még bízhatok?

E rideg borzongástól enyhülést még várhatok?

Vagy nem lehet? Hiába szándék, harc, elmegyek?

Elmúlok? – Néma minden, csak a szél üvölti dühét

S a kihalt táj morzsolja rá félelmes csöndjét...

Ha FESTŐ lennék

Ha festő lennék

Eget festenék

Lefesténém kéknek

Szelídszeműnek

Nap delelőjén

Halványan lilának

Kezébe festenék

Egy liliomszálat

Vöröslene ajka

Amikor haragszik

Amikor a balga

Széllal hadakozik

Gyöngyház homlokára

Koszorút lehelnek

Hogy ne érintse bőrét

Sem ecset, sem festék

Testét szivárvány-színekbe

Búrkolnám – Mielőtt

Éjtől csillogó

Köpenyét ráadnám...

FOLYÓ parti IDILL

*E*ldugott, álmos ösvény végére érve
Mint hárfa rejtelmes zenéje
Úgy csobog a folyó hullámverése

Virág, virágnak üzen illatával

Alattuk, mint kismanó

Apró bogár küzd a mohával

Bokrok között csend kószál

Kíséri útját a napsugár

Hangtalan őrt állnak a fák

Mint díszőrségben a katonák...

A SZÉPSÉG bőkezű PAZARLÁSA!

*M*ily sokszínű a láng, s mily sokszínű a fény
Mily fenségesen magas, s mily félelmesen mély
Örökké pulzáló égi – földi – örvény

Sugárkévék bomlanak – Atomjaira hullanak
Alatta zúgó szél, zuhogó zápor – Őlét kitáró
Vajúdó Föld – Szelíden rajzó kaptár
Mindig megújuló, cseppet sem sivár

S mily csodálatos a lomha este jövedele
A búcsúzó Nap vérző fényjátéka
A messzeség üzenő oltára
A szépség bőkezű pazarlása!

EGY magányos ABLAKBA zárva...

Egy magányos gyertya lángja

Egy magányos ablakba zárva

Közös panaszunkat messze világítva

Könnyeit hullajtva sír az éjszakába'

Testén, mint a fájdalom korall virága

Egyre nő a viasz üszkösödő váza

Kék köd sötétjében halódva pislákol világa

Rebbenő sóhajok kísérik utolsó útjára...

Egy VÉGET ér...

*Vihar korbácsai alatt vergődik a hullám
Sustorogva tör utat a messzeségbe a villám*

*Felhőárnyaival béklyótlan nyargal a szél
Mennydörögve az Ég megnyugvást remél*

*Ember és Természet egy véget ér
Napról – napra él s hal a remény...*

*Könnyes száanalom ül a sírokon
S baljóslatok térdepelnek a sorsokon...*

EGYSZERŰ ÉS MÉGSEM AZ

EGYSZERŰ, és MÉGSEM az...

Hogy TŰRÖD...

S MEGPIHENHETÜNK

MIÉRT?

MIT ér?

Hajnali VEZEKLÉS

SORSUNK

ALFA és OMEGA

Élünk, AHOGY lehet...

Mindig UGYANAZ

HIÁBA?

Ha LÉTEZIK szabad AKARAT...

VÁLASZRA várva

EGYSZERŰ és MÉGSEM az...

Egyszerű

Mert tudjuk

Be fog következni

Mégsem az

Mert mindenkit váratlanul ér

Egyszerű

Mert nem lehet ellene tenni

Mégsem az

Mert egy életen át, kísér

Egyszerű – mert...

Mégsem az – mert...

Siralmas...

Szomorú méltóság

*Szeretet és jóság Atyja
Istenem... hogy tűröd
Álmosolyok ívelt hurkain átlehelt
Gyermekeid viselt dolgait
S minden dörgeelem nélkül
Hagyod, hogy szórják szennyes átkaik
Trágár szavakat köpködő cselekedeteit
Szemeid előtt éjszakai patkányok
Meg szaftos alvilági botrányok
Járják a feneketlen körtáncot
Egednek kékjébe
Mint törött tükörbe
Vigyorogva néz a merész
Ál-arcú akarat
S mély torka nyeli, egyre csak
Nyeli – A bűnös napokat...*

S MEGPIHENHETÜNK

*F*ű, fa, virág

Mindez semmi

Semmi

Lesz holnapra

Ég, rigófütty

Sikoly

Menni

Menni a holnapba

Menni

S nincs

Nem lesz ott semmi

Semmi sem lesz

Holnapra

S

Megpihenhetünk...

MIÉRT?

Megteremtette

Isten

A

Tüzet

!

S

Mi

Mégsem

Melegsünk...

MIT ér?

*Mit ér a napok kísértő fénye
A holnapok kecsegtető reménye
S a múlt szépítő melege?*

*Mit ér a földi javak elegye
Bűnök, örömök kegyelme?*

*Mit ér a születés s a halál
Ha mindkettő fájdalommal jár...*

Hajnali VEZEKLÉS

Csillagok alatt születni...

Halálos merészség

Szorítani a Semmit...

Törékeny üresség

Szívünket nyitva felejteni...

Örökös vergődés

Csukott szemmel szakadéknál...

Vakmerő kísértés

Bűnhődésben bűnt találni...

Pokoli büntetés

Sötétben keresni a fényt

Hajnali vezeklés...

SORSUNK

*Sorsunk a tavasz – Mindig megújulni
Pompázó színekben virágba borulni*

*Sorsunk a panasz – De mégis remélni
Kikelet rózsáit egy csokorba kötni*

*Sorsunk a kiáltás – Sorsunk az eltiprás
Sorsunk a jel-képes meg-megbocsátás*

*Sorsunk a dobbanás – Lángolva lobogás
Sorsunk a hamvába fúló vágyakozás...*

ALFA és OMEGA

Füst, égett égitestek szaga

Máglyát rakott a csillagokból

Az éjszaka

Utolsó lüktetés – Sóhajok özöne

Ájul rá a fuldokló Földre

S a kiégett Égre

A lemeztelenített Mindenségre

Alfa és Omega...

Nincs Nap – Nincs Hold

Veszve a csillagok-kara

A Tejút is eltűnt – Mi volt vala'

Hogy találják így a Hadak haza?

Élünk, AHOGY lehet...

*É*lünk, ahogy élünk
Hitünk szent ereje
Már semmit nem tehet

*F*élünk, ahogy félünk
Ész, türelem már
Nem őriz lelket

*F*élelmek félelmei
Közt utat veszít
A lét gyöngye vágya

*H*aszonra tör
A csillagokat ködbe vont
Űr magánya

*Sz*ürkeségben játszó
Vak némaság
A lelkek – tava

A percek idegeit
Szétrágta
A rohanás éles foga

*C*éltalan órák
Ketyegését verik
Vissza a süket falak

*Sz*ülhet-e
Az elevenen eltemetett
Idő – Boldogokat?

Mindig UGYANAZ

*F*élálom-aklokban

Percek

Csaholása

Üt

Az

Óra

Minden

Megáll

Majd

Megindul

Újra

Mint ahogy a Nap

Felkel – Lehanyatlik

Majd felkel újra és újra

Csak rója az óramutatója

Kiszámított útját

Oda – meg – Vissza

Ez történik napról – napra

Az élet végtelen fonala

Szövődik cél nélkül összevissza?

Hiába lenne minden...

Minden feltörő gondolat?

Gondolkodunk

Szülünk a múlandóságnak?

Ennyi lenne? – Csak ennyi?

Lehanyatlik, s utána semmi?

Ha az idő „célhoz” közelít

Lehanyatlik s megsemmisít?

Ennyi lenne?

Csak ennyi? ... Hogy ne féljek

Hová... Hová jutunk...

Segít...

Kérlek...

Ha LÉTEZIK szabad AKARAT...

*Ha létezik szabad akarat
Ha létezik szabad szándék
S ha megkérdeznék
Múltamat újra élni...
Nemet mondanék
Nem akarnám – Nem akarnám
Az idő már megfáradt csarnokán
Szárnyak, vágyak, gondok forгатagán
Óramutatók sürgető ütésein át
Mindig megfeszítve lenni a „Golgotán”
Már nem lenne erőm
Már átlényegült a lényeg s az öröm
Késő van – Oda – igyekszem
Hol se gyöttelelem – Se vád
Aludni békésen nappalokon, éjszakákon át
Viselni álmaim gyöngéden ölelő karját
Mint csöndes ősz-időben
A sorsukra várakozó fák...*

VÁLASZRA várva...

Miért születél – S miért Én?

Véletlen ölelés – Véletlen pillanat

Melyből hiányzott az öntudat?

Vagy Istennek tetsző akarat

Irányította sorsodat – S sorsomat?

Miért nem vagy – S miért vagyok Én?

Ősz hullajtott levél lettél Te

S ágon felejtett gyümölcs Én

Hová mentél Te

S hová megyek Én?

Kérdezlek Anyám – Felelj, kérlek...

Tudni szeretném mielőtt... Kérlek...

Az alkony múlandó fényét már rám is vetíti

Fázom...

Kérdezlek hát Anyám – Segíts! Te már tudod...

Tudod hová jutunk... – S Te Apám...

Te is tudod... Súgd, meg kérlek... Hogy ne féljek...

Hová... Hová jutunk...

Segíts...

Kérlek...

SEB FAKAD A CSENDBŐL...

SEB FAKAD a CSENDBŐL...

MIT KÉRSZ életem?

KULCSRA ZÁRT a tegnap

IMÁT KIÁLT a VALÓSÁG!

ÚGY SZERETLEK... (Egy kicsi unoka vallomása)

HOGY MI MINDEN ESZEMBE JUT ma...

SOK EZERÉVES múltam

PORTÓL rágottan...

Ő az ÉN jobbik ÉNEM

MOST, hogy...

VETHET a SORSOM...

PORT KAVAR a szél...

FÖLFALT és itt HAGYOTT...

FOKRÓL – FOKRA

MEGÉRTEM...

S BIZONY ma már TUDOM...

KÍSÉRT az idő

NEM TŰRÖM tovább...

SEB FAKAD A CSENBŐL...

SEB FAKAD A CSENBŐL...

MI KÉRSZ GLENN?

KALOSZ ZART A TEGNAP

IMBI KIÁLT A VALÓSÁG!

ÜGY SZERETLEK... (egy kicsi anorka vállonmász)

HOGY MI MINDEN ESZEMBE JUT MA...

SOK ÉZERÉVES MATHAM

PÖRTÖL RIGORIAN...

Ó, az EN JOBBIK ÉNEM

MOST BOGY...

VÉTHET A SOROM...

PÖRT KAVAR A VÍZ...

FÖL FALT A HÁGYÓTT...

FÖRÖL - FÖRÖL

MEGERTEM...

S BÉZONY MA MŰT TJDOM...

KISÉRT AZ IDŐ

NEM TÜRÖM TÖVÉBB...

Seb FAKAD a CSENDBŐL...

Seb fakad a csendből

Parázsló, vörös seb

Meg nem bocsátó fájó heg

Védtelen zálog vagy – Ha

Feketén, dübörgőn – Vagy

Csak lassan, ölelőn

Botladozva – Dadogva

Kerülget a csend árnyéka

Seb fakad a csendből

Parázsló, vörös seb

Égő, el nem múltó heg

Bizonyosság – Szándék

Nyugtalan életkeverék...

Időzített – Időtlenység...

Mit KÉRSZ életem?

Mit kérsz életem?

Mit adhatok érettem?

Láncon függő hunyó mécssem

Csak ez van, ez van énnekem

Mit kérsz életem?

Mit adhatok érettem?

Testemben szenvedő lelkem

Csak ez van, ez van énnekem

Mit kérsz életem?

Mit adhatok érettem?

Szélvész-idő a szellemem

Csak ez van, ez van énnekem

Mit kérsz életem?

Mit adhatok érettem?

Pokoli viadal – Égi békedal

Csak ez van, ez jutott énnekem...

Kulcsra ZÁRT a tegnap

Kulcsra zárt a tegnap

A mába nem tudok átmenni

Ülök a tegnap szobájában

S a jégvirág az ablak üvegén

Egyre nő...

Imát KIÁLT a VALÓSÁG!

*Gyakran eszembe jut egy istálló romja
Benne, akár lehetett volna „Kisjézus” jászolja
Kiszikkadt mélység – Siralmas magasság
Akkor még nem tudtam, hogy
Imát kiált a valóság...*

*Tetejét már lelopta az idő
Csak falai meredtek rám – Néztek
Mint parancsra váró négy, hámba fogott szelindek
Pogány lelkében némán riadt a „golgotaság”
Akkor még nem tudtam, hogy
Imát kiált a valóság...*

*Mállott bordái között gyom vetett magot
Vadvirágok, miket mi is, Isten is békén hagyott
Télen meghalt – Nyáron virított
Túrte, hogy marja a kegyetlen múlandóság
Akkor még nem tudtam, hogy
Imát kiált a valóság...*

*Születésem előtt a jobb időket élte
A sok gond, szegénység elemésztette
Roncsokban görnyedő testén ücsörögve
Izzó gyermekszemem
A messzeséget kémlelte, kereste...
S mostanság?
Már tudom, hogy imát kiált a valóság...*

Úgy SZERETLEK...

(Egy pici unoka vallomása)

Úgy szeretlek

Mint a csillagot

Mint a Holdat

Úgy szeretlek

Mint a Napot

Mint a tüzet

Úgy szeretlek

Mint az őzgidát

Mint ember a szívet

Hogy mi MINDEN ESZEMBE JUT ma...

*H*ogy mi minden eszembe jut ma...

A csillagos ég is százszor leáldozna

Mire a tollam a végére jutna...

Itt egy fácán tűnik fel tarka ruhájában

Ott egy anyóka hajlott derekával – Amott

Pipacs gazdagítja lelkem szolid illatával

Fogatlan kerítés őrzi az alvókat

S, hogy álmot ne zavarjanak

A csillagok is lábujjhegyen járnak

Piroska és Farkas egy utcában élnek

Egyikük sem ellensége a meséknek...

Ám mindketten igen szégyellősek

S a gémeskút kétágú szarva...

Hogy mi minden eszembe jut ma?

Foszló menyasszonyruha...

Lelkem szűz zavara...

Elpirult múlt...

Régi ünnepek, vásárok, körhinta

S a sok-sok minden között

Egy lángoló piros kakas-nyalóka...

Sok EZERÉVES múltam

Eszmélésem

Szél cibálta lovak sörénye

Táplálékom

Csodaszarvas hív regéje

Sejtjeim

Nagy vizek áradó orgiája

Lüktetésem

Sámánok tűztánca

Vágyaim

Dobpergő ősi vágyak

Türelmem

Békésen legelésző nyájak

A kormorán hajdan értem is

Alábukott

Hogy üdvösségemre felhozza

A Napot!

*V*alami időtlen idő repdes a szobámban
Holdfénytől szürkén, portól rágottan
Csak úgy jött... Emlékeket hozott
S az álom elhagyott
Remegőn az időbe fagyott
S a múltból felmerült sok-sok pillanat
Kihúzatta vélem feledésbe veszett fiókomat
Foszladozó gondolatok temetőjét
Viták, szerelmek, érvek feredőjét
S a lapok beszédes mélabúja
Mind hű
Rajtuk sok száналmas buja betű
Most
Úgy szúr mind, mint egy-egy tű
A múlt érdes kezét felém, nyújtja...
Hová tűnt az évek selymes tapintása?
Kétlem, hogy lenne érvem...
Jövőm, jelenem
Mi sosem volt – Talán igaz sem volt
Igaz
Csak az időre ráfagyott
Portól rágott múlt...

Ő az ÉN jobbik ÉNEM

Mellettem, bandukol a gyerekkor
Sötétben rekedt estéken – ijedt virradatkor
Bölcsek és hantok között – mindig mellettem
Velem – Tanyát vert bennem
S ha nem gondolok véle olykor
/ Hanyagoltam én már hányszor, de hányszor! /
Vagy eljutok valahova, lelki-ismeretemet faggatja
Ha elindulok megszaggatva
Talán nem épp a legmegfelelőbb útra
Vagy lángra gyúlt szívvel holdogságot remélek
A megtor pant felhők közül visszarángat
Készséges a bűnbocsánat... De
Illendőséggel figyelmeztet:
Kerüld nagy ívben a pótszékeket...
Így tesznek mind a bölcsek...
Álmod, mi volt valaha – Ne feledd!
Amit tenned kell, azt tedd!

Mellettem, bandukol a gyerekkor
Sötétben, fényben – Lázás hajnalokon
S ha akarom, ha nem, vele kell élnem
Ő az én jobbik énem...

MOST, hogy...

*Most, hogy az ősz színeit
Keveri, festi a lég
Ifjúi lelkem újra megérint
S akarom, hogy legyen még hit elég...*

*Most, hogy az ezüst felhők
Integrtve fordulnak felém
S vonulásukat aggodalommal figyelem én
Akarom, hogy zúgjon még a szél...*

*Most, hogy az alkony szürkére érett
S életem rozsdás mohával fedett
Ifjúi lelkem lázadás lángjával éget
Akarom, hogy ne érjen még véget...*

VETHET a SORSOM...

*G*yámoltalan állok, mint vándorjövevény
Ha kis „falumba” néha hazaérkezem én
Állok előtte meghatva, mint világpolgára
Kitárom szívem, s ő is kitárja...

A mindenség zeng, mint simogató membrán
A gyermekkor résein napfény özönlik rám
Világossá válik minden átélt szenvedély s öröm
Díszként villan a múlt a fekete rögökön

Már ellobbant az ifjúkor lázadó szilaj dühe
S szívem minden érkezéskor hálával lesz tele
Régi képek, álmok csirái, végtelen határ
Hol ismerősként röppen fel minden madár...

A puszta síkja ma is magával ragad
Benne lelkem szabad madárként szállhat
Vethet a sorsom messze – Bárhová is
Szívós gyökereim szilárdak ma is...

PORT KAVAR a szél...

*I*degen földrészt
Idegen ablakán át
Tétlenül tűnődöm...
Vörös port kavart a szél

*F*elkődlik egy falu
S a szekérút közepén
Egy kócos kislány
Jön felém...

*S*iet...
Nyomában
Szürke port
Kavart a szél...

FÖLFALT és itt HAGYOTT...

*S*zánni való, merész, őrült órák
Mint tova, tűnt frivol ódák
Jönnek felém, jönnek, egyre jönnek

Múlt idő... - S bátor ész...
Fogódzót keres a megfáradt kéz
S dacosan kiált a kiszáradt torok

Nehéz – Már hiába kiáltok
Fölfalt és itt hagyott...
Mint húsevőnövény testembe harapott

S most itt állok... S várok
Csak Isten tudja – Vagy talán Ő sem...
Meddig – Még meddig maradhatok...

Szanaszét gurultak vágyaim

Fokról – fokra nyálkás és idegen

Törmelék-hegyeken – Hidegen

Feneklenek veszendő álmaim...

Halszemű esőcseppek verik az ablakot

MEGÉRTEM...

*Megértem az öregek bűját-baját
Hogy nehezen viselik az élet kínját
Hogy szívesen elvágják a földilét-fonalát...*

*Megértem az öregek bűját-baját
Hogy várják, hogy óhajtják a sír takaró hantját
Már nem kecsegtet szép jövő...*

*Egészség csorbul – Csillag sem nekik gyúl
A méz sem úgy csordul – A kéz is nehezen mozdul
A láb fránya görcsbe rándul – A fáradt szem nappal is lezárul*

*Már a tavasz sem kacsint rájuk ravaszul...
Mi értelme van már fűnek-fának, ha virágba borul
Ha közel az idő, mikor a harang megkondul...*

*S most, hogy százaz avarral terítve utam
Kizért az idő, hogy újra átgondoljam...*

*Nyereségek, veszteségek, bánatok és örömeik
Mind, mind, csak, mint hamvadó szőlőszemek
Tűnődő halvány fények a gondolatok között...*

S BIZONY ma már TUDOM...

*M*íg fiatal voltam, álmaimban éltem
Hittem az igazban – Hittem szerelemben
S éltem életem tompa bűvöletben
Ábrándok kora csalfa kegyelmében
Mindent akartam, s mindent reméltem
Rám is ontott illatot május minden virága
S a csillagokon át, néztem a világra...
Hatott rám a fény, a láng, szellő fuvallata
S bizony ma már tudom – Bölcsen okulva
Hamis kincseit az idő mind lábaim elé, hordta...

KÍSÉRT az idő

*H*ol vagytok ti út menti nádasok?
Ti rejtőzködő dúsbarna buzogányok?

*Hová lettek a gyermeki sikongások...
Szénaillat, virágzó mező, – a barangolások*

*Hol van a régi láng, mi szívemet gyújtotta?
Hol a kulcs, mi titkon ajtaját nyitotta?*

*Hová lett a vágy s a hallgatás...
Hová a megsemmisítő várakozás...*

*Ó, hogy lobogott, hogy viharzott a lelkem
Áldott volt minden perc, amit megélhettem*

*S most, hogy száraz avarral terítve utam
Kísért az idő, hogy újra átgondoljam...*

*Nyereségek, veszteségek, bűnök és örömök
Mind, mind, csak, mint hamvadó szövétnekek
Tűnődő halvány fények a gondolatok között...*

5 NEM TŰRÖM tovább...

Nem tűröm tovább

A borús szavakat

Belőlem már csak

Derű fakadhat

Illanó időt meszelő

Égi-kék

Örök éjt söprő

Biztató messzeség

Sűrűbb illat – Mély

Húsvéti-áldozat

Melyen sem ok

Sem kétely nem változtat

Tisztán ébredő – csengő

Kristály-sugallat

Mi vonzott – és – taszított

Már soha nem lankadhat

HA FEMINISTA LENNÉK...

Ha FEMINISTA lennék...

HAZUGSÁGGAL teli a SZOBÁD

VALAKINEK!

Egy kis ÁTTEKINTŐ

TÖMÖREN

A „MACSÓ” már NEM MENŐ

HÚZZUK, nyúzzuk, VISELJÜK...

KÖZÖS nevező

NEM TUDLAK szánni

Én, HISZÉKENY dőre

VÉGEZTEM!

Mai DINOSZAURUSZ

VELED

Ha FEMINISTA lennék...

*Ha feminista lennék – Ezt írná a tollam:
Minden férfi éljen büntudatban!*

*Ádám, ki elől járt szórta el a magvát
Miután az Édenben elcsórta az almát
Hogy csak akarata volt gyenge
S a bűnre Éva ingerelte?*

*Az mára már mellékes
Az Ádámok ma sem nélkülözik a női kellékest
Holott önön okosságukról ódákat zengnek
S hatalmakat oroszlán-körmökkel védenek
Mégis gyarló, piti kis vezérek...*

*A világ bűneiért, az erény csődjeiért a férfi a felelős
Ám tetteiért homloka sohasem lett felhős
Pedig minden rossznak forrása belőlük irányul
Durva harci vágya véres háborúval párosul
/Kár, hogy az Édenben nem volt egy szoba
Benne sok-sok jól táplált ólomkatona
Hogy felelőtlen játszódjon kedvére, napszámra
S ne hozzon csődöt, öldöklést, háborút a világra!//*

*Ha feminista lennék
Sarkalna sok-sok ok nőként
Hogy alulról szemléljem a pőrét...
Ok, okozat bizony összefügghet
Nem okosok ők – Csak övéké az ÜZLET...*

HAZUGSÁGGAL teli a SZOBÁD

Úgy élsz, mint útszéli gubacs

Hol ide, hol oda ragadsz...

A tisztesség csak ritkán lel rád

Hazugsággal teli a szobád...

Úgy élsz, mint útszéli túske

Hol ide, hol oda furakodsz be

Leveted útszéli ruhád

Ám a tisztesség így is ritkán talál rád

Úgy élsz, mint útszéli szürke por

Az élet szele hol ide, hol oda sodor

S ha csapzott lelked tépázza mámoros zápor

Útszéli szerelmed idegen ölekbe hull...

Személyesen

VALAKINEK!

Kék-lángot éget a szemed

Álnokság csillaga áll őrt feletted

Szerelem, dac, szabadság

Végtelen „pusztaság”, erdők mélye

Ég s lápos vidék – E buja

Sarjadásban minden benne ég...

Koszorút fonsz lopott csókokból

Vakon, öntelten „dölyfölsz” páncélobból

Önző hited eltéríti megbánásod

Eget súroló az elvárásod... Csalások s

Minden szerelemfakadás a te kiváltságod

Hiszed – Mi üdvözítő – Mi örök, mind, mi

Izzó lángolás, megnyert örököd...

Ám nagy halhoz gyenge a hálód

A lehetőség olykor körülhatárolt...

Földi hiúságod még minden mást megvet

Míg jön Valaki, aki Téged sem szán, s kinevet

Örömed neked sem lehet teljes – Hisz...

A csatákban, mint eddig más – Biz

Te éppúgy lehetsz vesztes!

Egy kis ÁTTEKINTŐ

*Nagyapám, még a múlt század ifjú szolgája
Boldogan leste, hogy újra „kurtul” nagymamám szoknyája
Hiába, na, drága volt a petróleum pislogó világa
Csak a Hold világított legtöbbször a szobába'
Mily romantikus lehetett őseink nyoszolyó világa...
Mi mindent rejtegetett az „Ó” TV nélküli erotikája!*

*Aztán megérkezett a modern világ – Benne a TV, a „kútfő”
Hat este adás, egy este szünnap, és ez lett a hétfő
A korán fekvő hétfő – Az elsötétült ablakok...
Amikor a „népek” teljesítették a parancsot – Mert
Nem a világosság, a sötétség uralkodott – Így
A „köznép” komolyan vette a parancsot
S annak rendje-módja szerint hétfőn gyártotta
Az utódot – A pénzt ígérő OTP-lurkót...*

*Majd változott a világ – Kitárult
S minden sarok erotikát árult
Ma szex-lapok, videó, Internet, pornó és műbabák
Ölik a szerelmet – A nyoszolya hősi világát...*

*Hová lett a szapora múlt és a Hold világa?
A szegény hétfőre is dől a TV sok-sok csatornája
Nincs parancs – Nincs OTP-lurkó
De annál több a faragatlan tuskó...
Nem „kurtul” a szoknya
A női nem a nadrágot hordja – S mi tagadás
A gyerekért sem igen állnak már sorba!*

Csillagokkal

Üzenni...

Kinek?

És

Minek?

A „MACSÓ” már NEM MENŐ

Új trendre ébredt az idő

A „macsó” már nem menő

Más irányzatot diktál a mai nő

Mohó legyen, de ne falánk

Herkulesként tűrje, ha rádől a palánk

Bár farkascsdordák ostromolják

Belé sem rezzen – Hallgat és tűr

S friss testek, fiatal csodák ellenszeréül

Jégpáncélt növeszt belülről

Pénztárcája jó, ha tömött és bő

Így reciprok értéke egyre nő...

Ui.

Főleg, ha ráborul a szemfedő...

HÚZZUK, nyúzzuk, VISELJÜK...

*F*urcsa kelme a szerelem
Olyan az, mint foszló selyem
Csillog-villog, testhez tapad
Ám észrevétlen el is szakad

*T*oldozgatjuk, foltozgatjuk
Kifordítjuk, befordítjuk
Mint a subát volt szokás
Nagy megnyugvás az önámítás!

*H*úzzuk, nyúzzuk, viseljük
A megkívánt színűre színezzük
Míg végleg el nem feslik
S ha az alkalom ajtaja kinyílik
Egy laza mozdulattal kitesszük
A szűrit...

*T*e azt mondtad

Kettő

Én azt, hogy

Négy

Ez

Együtt

Hat?

*V*élt sérelmek rolóját
Húzod szemedre
Hogy ne láss tőle

Önmarcangoló könnyeid
Magadba fojtod
Hogy ne lássák gondod

Szavad fénytelen, elhalt
Mint a megolvadt aszfalt
A kidőlt kőkereszt alatt

Nem tudlak szánni
Te kerítettél magad köré
Áttörhetetlen falat...

Én, HISZÉKENY dőre...

*I*dőről-időre

Mint kobra mérge

Mar szerelme

Törékeny keblembé

S időről-időre

Én, hiszékeny dőre

Nem talállok a mérge

Ellen – ellenszerre...

VÉGEZTEM!

Láttam rajtad...

Ne is tagadd...

Zavartalak...

Zavart, ha rád néztem

Ha hozzád beszéltem

Türelmetlenséged elárult

Minden veled töltött nap

Hideg volt és elárvelt

A magányodat is én viseltem

Végeztem!

Saját életemet is elég cipelnem.

Mai DINOSZAURUSZ

*Elit sikk – naponta megesik
Nők vetkőztetik a férfit – Itt
A kor mércéjével – a „javából”
Már majdnem kiforgatták a gatyából
A fügefalevél-alsónadrágból...
Durranó izmok – Apró fej
Bikanyak
Fénylő teste merő zsír és lakk
Tökéletes sasorr
Alatta elégedett vigyor...
A folyamat zajlik, a levegő forr...
S akarom, nem akarom
Elindul egy gondolatsor...*

Telitalálat!

*Eszembe jutott róla az őszállat!
Igen, a dinoszaurusz...
Kicsi fej – a test „roboszt” ...
Tovább fűzöm a gondolatom:
Miért is pusztultak ki vajon?
Apró fejbe kevés ész „szorula”
Csak ott legelész, ahol megszokta...
S mivel a fű ott már igen gyatra vala
Kiveszett a buta dinó-fajta – De!
Mint mindennek neki is akad utóda
S tovább üzemelhet Isten jámbor akla...*

VELED...

*V*eled a jó is kudarc

Színpadi kép az arc
Háború, örökös harc

Vedd észre magad...
Szerelmed befalaz!

Rám telepszél
Mint egy nehezék
Fojtogat a kötelék...

Vedd észre
Ez őrült pusztítás!
Az adás is lehet rablás...

KAP NÉMI KÉPET A KÉP

KAP némi KÉPET a KÉP

Mindenki a SAJÁT ÓLJÁBA...

MEGOLDÁS

DEKOLTÁZS

TEHETSZ bármit

HAMIS a kép!

Mily KÖNNYŰ lenne a VILÁG

MOST és MINDÖRÖKKÉ

NINCS akarat

Út mentén MEGHÚZÓDVA

Rövid KOR-RAJZ

MEGMÉRETTETÜNK

Az életet NEM FÉLNI, hanem ÉLNI KELL!

IGAZSÁG?

A világot ELLEPTE a penész

Napszámos FIGURÁK

Körülöttünk ELVADULT emberi ÁRNYAK

Mindenki a SAJÁT POKLÁBAN ÉG

Ez a mi KERESZTFÁNK

TISZTÁZATLAN piszkozat

KAP némi KÉPET a KÉP...

Acsend azt ígérte...

Nem lett belőle semmi

De... – Legalább hallgat!

A folyékony lelki-ismeret

Olyan bölcsen szemléli magát

A saját szemében – Mint

A ráncot a redő a tükörben...

Minden egyformán értelmetlen

Olyan, mint a tálakon felejtett

Kihűlt ételmaradék...

Csak a kutya vonyítása

Amint az éjszakában

A Holdat csaholja

Üzen valami láncra

Kötözött értelmet...

Csak a jó evés utáni gyönyörben

Az ínny-nyalogatás göngyölegében

Kap némi képet a kép...

Mindenki a SAJÁT ÓLJÁBA...

*Kit érdekel ma már
Az Ég világossága
A Föld eltérő pályája
Mindenki a saját óljába
Húzódik vissza
Hűség, emberiesség
Gyöngéd ragaszkodás
Kit érdekel mind e sületlenség
Ez már nem szokás
Ördögtől való butaság
Vagy „angyali ámítás”
Kit érdekel ma már
A mennybéli józan számítás
Mindenki a saját óljába
Húzódik vissza
Melyet
Mint tömjén illata
Vastagon betölt
A vesztőhely
Undorító szaga...*

MEGOLDÁS...

*T*alán venni kellene egy országot
Egy Hazát...

Hogy ne érezze az ember kirekesztettnek
Magát...

Egy országot – Békéset és jó nagyot
Egy Hazát...

Hogy sok apró kirekesztett otthon érezze
Magát...

Minden DEKOLTÁZS...

I smerős csoszog ismeretlenül

Mindenki támad

Mindenki menekül

A mozdulóban reked a mozdulat

Földre szegezi tekintetét a tudat

Kenyeret szel a lámpafény

S cigarettára gyújt az éjjél...

Mindenki a saját útjára

húzódik vissza

Melyet

Minél távolabb

Vastagon betölt

A vész-tóhely

Üdülő stágs...

*Szívedet, mely torkodban dobog „le ne nyeld”
Nyugtasd meg zajló félelmed*

*Tégy úgy, mint feledékeny teszi – Hogy
Már a következő nap jövetelét is elfelejti...*

*Kiválasztott vagy – Cél mellett eszköz és szándék
Tehetsz bármit, e földön nincs ez másként
Van, ki hajlongva keres – És dúskál
Alázkodva térdel – „négykézláb” mászkál...*

*Tudd, a nyálas akarat semmin sem segít
Jellemet, várat nem erősít...*

*Hát ne légy kishitű és gyáva – Hisz
A tapasztalat is megerősítette mára:*

*A sakál tettvágya s a sakál étvágya
Mindkettő magát a sakált szolgálja...*

HAMIS a kép!

*Egymás után futnak el márciusok, októberek
Hamis a kép... és csak beszélünk...*

Emlékezünk...

*Hiába jönnek zajjal felkelő napok
Hiába a nyomorúság egyre éledő baja*

Ki figyel „fönt” oda

Éhezik? Fázik a Haza?

Ki figyel „fönt” oda

Mit szeretne, mit kér a Haza?

Érdekből érdek fűzi vaskos kötelét

S a tengődő nép... Hamis a kép...

*Elfutnak márciusok, októberek – Elmennek
Mielőtt megjöhettek volna... – Kérdezlek polgár:
Mást jelent neked s mást üzen nekem a Haza?*

Mily KÖNNYŰ lenne a VILÁG...

*Árnyékból leskelődnek a csordák
A szedett-vedett vicsorgó hordák
Mint úti-köponyeg, mint poros kiváltság
Vállaikon szétterül a nagyravágyás – S
Diktál – Talpat nyalogatva feni a fogát
Sunyi-mód adja meg a módját – Hogyan
Ülhessenek székbe a felhízott bordák*

*Mily könnyű lenne nélkülük a világ
Mi alkothatnánk napjaink szabályát:
Az alattomos parázs haljon el hamvában
Ami árnyékból nő ki, maradjon árnyékban
A fényen növekvő igaz lelketű
Szíve világnyit dobbanjon – S lángja
Megváltásként magasra lobbanjon...*

...MOST és MINDÖRÖKKÉ...

Most, és mindörökké

A pénznek van igaza!

Erejét, hitét váltva

Véres garasokra

Mindig a szegény fizet

A gazdag asztalra!

Fogyó verejtékét

Ám hiába sajtolja

Érdem szerint is csak

„Hallgass”! – a jutalma

Hiába lóg ki a „lóláb”

És az igaza

Pőre ő, s szegény

Nem lehet szava – Mert

Most, és mindörökké

Csak a pénznek van igaza!

*N*incs idő – *S* nincs akarat

Kitátott kezek és szájak

Csalják, hitegetik a mákat

Nincs idő – S nincs akarat

Hogy ledöntse a falakat

Nincs idő – S nincs akarat

Hogy felkarolja s befogadja

A szépet – Az igazat!

Út mentén MEGHÚZÓDVA

Út mentén meghúzódva

Felirat:

Virsli, kolbász, hurka...

A füstfelhők ócska tánca

Mint árnyak évezredes ránca

Beleremeg az út menti homályba

Asztal fölött meggyötört

„Út menti pár” söröz...

Lábuk mellett egy csontig fogyott

Kivert kutya köröz

Maradékot keres...

Szeress! – súgja a nő

Szeme könnyes, repeső

S hajléktalan reszketeg keze

Menedéket kereső...

Rövid KOR-RAJZ

Agya-ment

Világ

A

Mai

Sötét

Hajléktalan

Útjai

Tekintetek

Fertőző

Kútjai

Nyomornak

Bűnös

Forrásai

MEGMÉRETTETÜNK...

*D*ohos szagú homályos köd
Kapzsiság lebeg szemcséi között
Kapzsiság – Olcsó sugár
Mely a könnyű lelkekbe ki-be jár
Mégmérettetünk, és mit találtatunk?

Üresen kongó hasztalan napok
S tolongva sorakozó adok-kapok
Kiürült sovány mai napok
Húzzák csőbe a holnapot
S így írják tovább a „honlapot”
Dohos szagú homályos köd
Kapzsiság lebeg szemcséi között
Kapzsiság – Olcsó sugár
Szomorú és kár – Hogy
Az elviselhetetlen is viselhető már...

Az életet NEM FÉLNI, hanem ÉLNI KELL!

Az életet nem félni, hanem élni kell!

Akkor az élet sem lesz hozzánk hűtelen

Bátran lépni az álmodó avarra

Tavaszt várni a távozó tavaszra

Elhagyni, ki balgán elhagyott

Meggyújtani a reménycsillagot

Az élettel szembenézni kell

Az életet nem félni, hanem élni kell!

Mit ér az igazság

Ha fondorlatos elmék

Mint a subát

Az „időjárás” függvényében

Folyton kiforgatják

S mint „nemzeti eledelt”

Sóval, borssal, paprikával

Tálalják?

A világot ELLEPTE a penész

A világot ellepte a penész

Börze-sikongás, furfangos „nyerész”

Pénz, pénz, pénz...

S megint csak pénz

S mindeközben

Ajtókat rág a patkány...

Üres kamrákban élelmet

Még a szű sem talál

Éhező álom és jóllakott halál

Mint két komor nagy fekete madár

Lopakodik a néma éjszaka szárnyán

A világ iszonyú zátonyon vesztegel

Egy újabb komor suhintás

S az éhezők „java” süllyed el...

Egy állat...

325 Napszámos FIGURÁK

*B*eesett arc, riadt tekintet, nélkülözés nyoma
Így nézett ki egy múlt századi napszámos figura
S, hogy néz ki ma, mikor rég letűnt? a cselédek kora
Mit visel arcán a napszámos mai utóda?

Beesett arc, riadt tekintet, nélkülözés nyoma
Nincs számára munka, hiába áll ki a placcra
Árulja erejét, magát – reményben tengeti napját
S ha néha felcsillan a szerencse, s adódik munka
Nem fizeti ki az újjgazdag gazda – megteheti...

Lealkudott áron, feketén dolgozni
Megalázó módon fillérekért robotolni
Ez ma a modern napszámos sorsa
Napjait a „munka” s a „nélküliség” nyomorítja
Hiába évszázadok kikötője – Gátja
Nem sokat változott a napszámos világa...

Körülöttünk ELVADULT emberi ÁRNYAK

*Hamis ígéretekkel teli a padlás
Az eltelt idő mind, mind csak csalás*

*Szélbe bomlott, röpködő álmítás – Itt, hol
Ködös jogában sütkérezik a hazug*

*Nincs már egy talpalatnyi tisztességes zug
Becsap, kit magadhoz oly közel engedsz*

*Álnok a hű, s a hűtlen kétarcú lesz
Acsarog a hitvány öklét rázogatva*

*Szívet kergesítő a napi huzavona
Rágalommal illet az irigy
Merész álmaink semmisülnek meg így*

*Körülöttünk elvadult emberi árnyak
Soha nem tudhatjuk melyikből lép ki
Egy állat...*

Mindenki a SAJÁT POKLÁBAN ÉG

*A*szereket, a jóság keskeny útját
Hasztalan keresi-kutatja senki sem találja

*Éretlen a világ, éretlen a gyümölcsöt fakasztó ág
Sok a csábító látvány s gyenge a tanulság...*

*Zárkózott, különös öblös tekintetek
Csak félig befejezett történetek...*

*Redőzött vaskos homlokok mögött
Közönyösen szivárog a megrekedt köd...*

*Világot perzsel száraz tűzével a jég
Mindenki a saját poklában ég...*

Ez a mi KERESZTFÁNK...

Új

ősi harag tombol

Rengeti a szomszédos falakat

Itt is, ott is verik a magyarokat

A gyűlölet már odáig fajult

Hogy a brutalitásnak is szemet hunyt

Verik „viperával”, doronggal, ököllel

/ Régen is így volt, csak más eszközökkel /

Rúgják bakancssal és szóval

Ha saját nyelvén – magyarul szólal

Szürke köd nehezíti az imáit

/ S a politika pállott szempilláit /

Gyűlölködő „kő-vadon” a világ

Évszázadok óta ez a mi keresztfánk...

TISZTÁZATLAN piszkozat

K

ifordulni látszik sarkából e hatalmas világ
Mert, hogy kik is vívják, s írják a nagy, nagy politikát?

Az egyik írni sem tudott, de disszertációját árulták

Míg férjét, a primitív pribéket félte a fél világ

Persze házunk táján kutakodva

E téren nekünk sem volt okunk panaszra...

Jócskán távolabb a térben, már a mai időben

Egy hatalomra és feltűnésre vágyó „trend-maca”

/Hogy e témában a híreknek mennyiben volt igaza?/

Azt sem tudta hol leledzik Ázsia

S melyik égtájon sütkérezik Afrika

S ha átlábalunk a nagyvízen vissza

Egyik másik „humorát” is meg-megcsillogtatja

Miközben – szégyen ide, szégyen oda

Szájából bizony „kilóg a kapa”

A sokadikat bánatunkra, rossz címre rakta le a „Gólya”

De ha már megesett s így esett

Okossága reméljük nem él meg még egy telet

Hát akad bizony bajunk a gondatlanságunkból

Óvatosabban kellene „dugót húzигálni” a palackból

Mert, ha a szellemet már elszabadítottuk

Nincs az, az erő, mivel visszadugaszolhatjuk

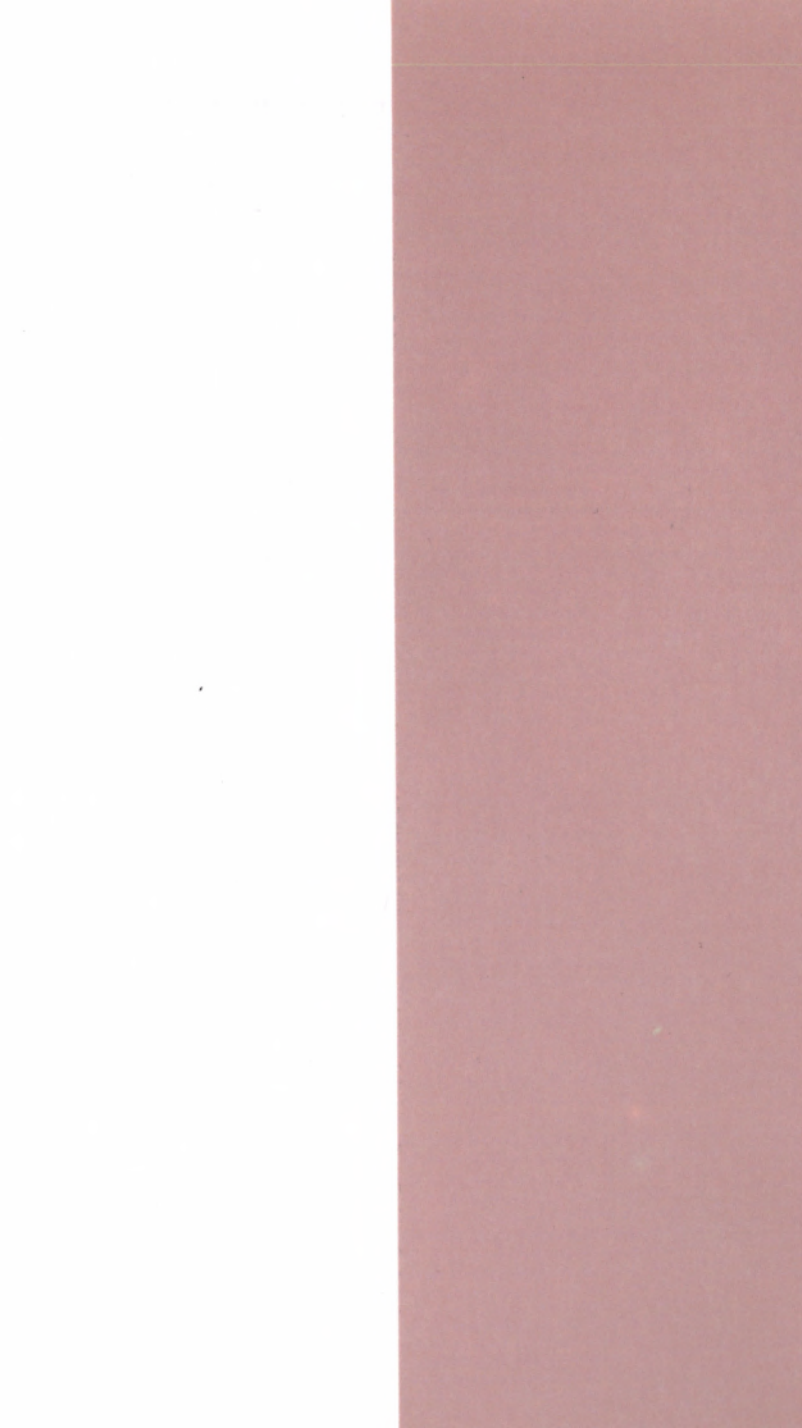
Egy szónak is egy a vége – Mindent tegyünk a helyére

Birkát a pörköltbe – Marhát a sütőbe

A számár hátára a málhát – Ha már egyszer így lépre csalták...

Készítette: AGROINFORM Kiadó és Nyomda Kft.
1149 Budapest. Angol u. 34. – Telefon: 220 8331
E-mail: kiado@agroinform.com • www.agroinform.hu
2009/165

PIROSKA RENTSCH eddig megjelent kötetei:

És Te ki vagy? – 1996 *(Mese)*

Életet bízik Rád vállalod-e? – 1996
(Nevelés a horoszkóp segítségével)

Ein Leben wird Dir anvertraut! Nimmst Du es an? – 1999
(Für junge Eltern)

A világ végén – 2001 *(Regény)*

Érinteni az eget – 2001 *(Versek)*

Szelíd ég alatt... – 2006 *(Regény)*

Szeretet koldusa – 2006 *(Versek)*

Satu – 2007 *(Versek)*

Kistekeri – Nagytekeri – 2007 *(Mese)*

Három hónap letöltendő – 2009 *(Regény)*

ISBN 978 963 502 908 2

9 789635 029082

AGROINFORM KIADÓ